

Skrivevalget

Justina Lichner

Baseret på en sand historie

»De er frie til at vælge« (2 Ne 2:27).

Justina rankede sig på stolen. Hun lagde sine nye blyanter på sit bord. Det var første skoledag i dag. Hun havde mødt sine klassekammerater og tegnet en sjov tegning.

Så sagde fr. Werner: »Nu er det tid til at arbejde med skrivning!« Fr. Werner delte papirer ud til klassen. »I har en halv time til at arbejde med det her. Derefter har vi frikvarter.«

Justina slugte en klump. »Åh nej. Skrivning. Allerede,« tænkte hun.

Sidste år havde Justina haft svært ved at læse og skrive. Det så ud til, at alle hendes venner godt kunne lide det. Det var ikke så svært for dem. Hvad nu, hvis dette år blev ligesom sidste år?

Justina tog sin blyant. Hun så på papiret. Hun fik en klump i maven. Alle de andre elever skrev. Undtagen hende.

Hun ville gerne tale med fr. Werner. Ville hun blive vred over, at Justina havde svært ved det? Selvom hun gjorde, lød det stadig bedre end skrivning.

Justina gik op til læreren. »Fr. Werner? Den er sværere end den, jeg havde sidste år. Jeg tror ikke, at jeg kan lave den.«

Fr. Werner så ikke vred ud. Hun smilede til Justina. »Lav det, du kan. Du bliver måske overrasket over, hvad du kan! Man kan ikke altid selv bestemme, hvad man er god til. Men man kan vælge, hvor meget man prøver.«

Justina gik tilbage til sin plads. Hun tænkte over, hvad fr. Werner havde sagt. »Jeg kan vælge at prøve.« Det var ligesom det, hun havde lært i Primary. Hendes klasse læste et skriftsted, der sagde »frie til at vælge«. Det betyder, at vi selv kan vælge. Vor himmelske Fader tror på, at vi kan træffe gode valg. Han lover at hjælpe os, når vi begår fejl.

Ville skolen være anderledes i år? Måske kunne hun vælge at gøre den anderledes! Justina tog sin blyant. Hun så på sit papir. Hendes mave slog ikke knuder mere. »Okay. Jeg gør det her,« tænkte hun.

Det ringede ud. Justina var ikke færdig endnu. Men hun var nået mere end halvvejs! Hun rakte hånden i vejret. »Må jeg blive inde og arbejde videre? Jeg er så tæt på at blive færdig!«

Fr. Werner smilede og nikkede.

Endelig kunne Justina give hende sit papir. Hun havde lidt ondt i hånden. Selv i hovedet! Men hun smilede. Hun havde aldrig arbejdet så koncentreret om at skrive før.

Næste dag arbejdede klassen med læsning. Fr. Werner bad alle om at læse i 20 minutter. Justina prøvede igen. Hun åbnede sin bog og stavede sig igennem ordene.

Justina begyndte at vælge noget hver dag. Hun valgte at læse. Hun valgte at skrive. Måske var det slet ikke så slemt at læse og skrive!

Hun valgte endda at gå på biblioteket. Hun så, hvilke bøger der var. Det ville hun aldrig have gjort sidste år. Der gik ikke længe, før hun læste hele tiden. Det var faktisk sjovt! Og jo mere hun læste, jo bedre blev hun til at skrive.

Da Justina blev ældre, var hun glad for, at hun havde valgt at arbejde hårdt med at læse og skrive. For nu var det blevet noget af det, hun bedst kunne lide. ■

Forfatteren bor i Rheinland-Pfalz i Tyskland.

HELT VOKSEN

Hej, jeg hedder Justina! Da jeg havde lært at elske at skrive, blev jeg ved med at gøre det. Jeg skrev, mens jeg gik i gymnasiet. Bagefter gik jeg på universitetet for at lære mere om at skrive. Nu er jeg forfatter! Jeg skriver historier som denne her om mine udfordringer som barn. Jeg har skrevet til tidsskrifter, websider og aviser.